

LENCSÉS LAJOS
A GONDOLKODÓ NÁDSZÁL - EGY MUZSIKUS EMLÉKEZÉSEI
Püski Kiadó 2023

A világhírű oboaművész könyve a 2023-as Ünnepi Könyvhétre jelent meg és az írója június 9-én Budapesten dedikálta is alkotását az érdeklődő olvasóknak.

A cím Blaise Pascal francia filozófus, matematikus, fizikus gondolatmenetére utal: „Az ember nem csak egy nádszál, a természet legtörékenyebbje, hanem egy gondolkodó nádszál.” Pascal fejtegetése olvasható a könyv elején. De egy művésznek, aki oboán játszik, a nádról saját hangszere szintén eszébe jut, így már több értelmet nyer a címadás.

Nagyon különleges a könyv műfaja, szerkezeti felépítése. Önéletrajz, korrajz, karmesterek, zeneszerzők felvonultatása, zenetörténeti áttekintés, az írói véna bemutatása néhány rövidke történettel, mindez megtalálható benne, emellett a szöveget elmélyítő – fákat, faleveleket, virágokat ábrázoló – fotóival illusztrálva, melyeknek külön címet is adott. Az általános megállapítások között mindig megbújnak a legszemélyesebb észrevételek, élmények.

A szakmai pályafutásának, tanulmányainak fontos állomásait mutatja be először Lencsés Lajos. Aztán a zenekari művész szemével-fülével ad betekintést a Philharmonia Hungarica, a Stuttgarter Rádió Szimfonikus Zenekara, a Stuttgarter Kamarazenekar tevékenységébe és portrét rajzol a karmesterekről: Doráti Antalról, Sergiu Celibidache-ról, Sir Nevill Marrinerről, Karl Münchingerrel, Georges Prêtre -ről, Roger Norringtonról. A Stuttgarter Rádiózenekarhoz kötődött a leghosszabb ideig, 37 évig.

A következő fejezet, amely egy tekintélyes részét teszi ki Lencsés Lajos írásának, „Az én miniatűr zenetörténetem” címet viseli. Figyelemreméltó ez az áttekintés, mivel egyrészt bölcs rálátással emeli ki a meghatározó pontokat, másrészt mindig tartalmaz egyéni megjegyzéseket, személyes tapasztalatokat. Ezáltal rendkívül érdekes, izgalmas „vegyület” jön létre.

„Egy muzsikus, aki nyitott füllel, szemmel és szívvel kíváncsian megy élete útján, gazdagnak vallhatja magát. A zene, a művészet, az irodalom, a találkozások, az utazások megannyi építőkövei gazdagságának, amit továbbadhat.” (7.o.)

Lencsés Lajos valóban olyan személyiség, aki sokoldalú, nemcsak oboaművészként, zenekari játékosként tevékenykedik, hanem ismeretlen műveket, zeneszerzői életpályákat kutat fel, rengeteg CD-felvételt készített és készít mostanában is. Átiratai, hangszerelések is vannak. Széleskörű ismereteket szerzett az évek során a társművészetek: irodalom, képzőművészetek terén is. Nyitottsága, lelkesedése, kíváncsisága 80 éves korában is töretlen.

A zenetörténet után – az őskortól a kortársakig – egy „könnyedebb” fejezet jön: Intermezzók I. Lencsés Lajos érzékenységet mutatják, hogy mindig teljes szívvel-lélekkel figyeli a körülötte levő történeseket, a körülötte levő világot.

„A zene és az emigráció” szakasz olyan példákat hoz fel, miként sikerült zenészeknek idegen földön beilleszkedniük és kiteljesedniük.

Mivel fiatal korában is kedvelte Párizst, ott is tanult, nagy erővel vetette bele magát a francia oboa zene tanulmányozásába, amellyel kapcsolatos gondolatait is összegyűjti.

Az Intermezzók II.-nél újabb apró történeteket olvashatunk.

És természetesen bepillantást nyerhetünk Lencsés Lajos által a magyar oboa művek világába is, hiszen missziót teljesít, hogy ezeket a darabokat megtanulja, játssza, népszerűsíti.

Megható sorokkal zárja irodalmi utazását a művész: „A könyvnek vége van, amikor sorain átfutok, egy érzés tűnik benne meghatározónak: a hála.” (137. o.)

Valóban így érez. „...boldogan, hálásan gondolok életutamra, amely engem egy szerény környezetből kiragadva messze a világ csodáihoz vezetett el.” (7.o.)

Hogyan is indult el ez a művészpálya?

Tulajdonképpen már az édesapjával, aki szintén kiváló zenei tehetséggel volt megáldva, de családi körülményei nem tették lehetővé, hogy azt teljes mértékben kibontakoztathassa. Pedig Lyon konzervatóriumába felvételt nyert

hegedű szakra. Ugyanis egy ideig Franciaországban élt a család, ahol id. Lencsés Lajos, mint legidősebb fiú, bányászként dolgozott és a nehéz munka mellett tanult hegedülni. Aztán visszakerültek Magyarországra. Itthon is minden lehetőséget megragadott, hogy zenélhessen. Így ír róla oboaművész fia: „Rádöbbsentem, hogy életem egyik feladata apám álmát valóra váltani, amit neki az élet nem adott meg.” (11.o.)

Lencsés Lajos sváb anyai rokonsága is nagyon szerette a zenét, életelemük volt a muzsikálás.

Kisfiúként ő is játszott a dorogi fúvószenekarban. Amikor aztán felvételt nyert a budapesti Bartók Béla Zeneművészeti Szakiskolába, hirtelen megváltozott az élete, naponta vonatozott Budapestre. De minden nehézséget, kapcsolatot pozitívan tudott kezelni, épülésére szolgált. Dr. Schwáb Ferdinánd, az Operaház szóló oboása tanította 8 évig a középiskolában és a Zeneakadémián. Már diák éveiben – tanárához hasonlóan – érdekelte, hogy egyre több művet fedezzen fel, amelyet szívesen megtanulna. A zenegimnáziumban sem német, sem angol nyelvre nem volt már hely, így franciául tanult. Nagyszerű tanárra akadt, Dr. Balázs Ilonára. Tőle nemcsak a nyelvet tanulta meg, hanem a gazdag francia kultúrát is megismerhette. Sőt a művészettörténetet is ez a tanárnő tanította, még hozzá csodálatosan. Mindez nagy hatással volt Lencsés Lajosra. Ez a hatás is közrejátszott abban, hogy ifjúkorában Párizsba indult el.

A zeneakadémiai tanulmányaiból külön kiemeli a kóruséneklést, melyet Vásárhelyi Zoltán vezetett. lelkesen tanulták pl. Bartók „Négy szlovák népdal”-át, Kodálytól a „Psalmus Hungaricus”-t, az „Öregek”-et, a „Jézus és a kufárok”-at. „Én magam úgy éreztem, hogy ez a muzsika tett engem magyarrá, amely mindig is leszek, bárhová vet a sors, amit nem tudnék levetni, mint egy gúnyát, még ha akarnám sem!” (20. o.)- fogalmazza meg Lencsés Lajos. A zeneakadémiai tanárai közül kiemeli Kroó Györgyöt, Kistétényi Melindát. A KISZ Zenekart vezető Simon Albertről írja: „minden megalkuvás nélkül a zene lényegét kutatta és találta meg.” (23. o.)

Diplomahangversenyén a Liszt Ferenc Kamarazenekarral játszott együtt.

„A sikeres hangverseny öröméhez már a keserűség társult, mert tudtam, ha érvényesülni akarok, akkor elhagyom hazámat.” – írja. (23. o.)

1966.július 13-án indult el.

Első célja az volt, hogy részt vegyen a híres oboista, Pierre Pierlot kurzusán Nizzában. Még soha nem találkozott vele, csak a lemezfelvételeit hallgatta. Hogy mit tanult Pierlot-tól Lencsés? A következőképpen foglalja össze: „a zene mondanivalóját kell megérteni, azt közvetíteni és nem a saját (jó vagy rossz)

ötleteinket, mint egy kényszerzubbonyt a zenére erőszakolni.” (27.o.) Később nemcsak diákként, hanem tanárként és előadóművészként is ott lehetett Nizzában a nyári akadémián. A könyvet bemutató fejtegetésem során többször fogok ahhoz folyamodni, hogy pontosan idézzek Lencsés Lajostól, mert így nagyon fontos gondolatokat tudok megjeleníteni.

A következő állomás Párizs, ahol a Conservatoire-ban tanult egy évig. Bevallja, hogy a budapesti Zeneakadémiához képest bizonyos szempontokból csalódás volt ez az intézmény. A francia oboairodalom viszont igazán megnyerte tetszését. Egy későbbi kimutatásból megtudhatta, hogy csak a francia alkotások közül 88 művet tanult meg és készített belőlük felvételt. Párizsban először édesapja gyerekkori barátainál lakott. Mivel júliusban jött el Magyarországról egy kis bőrönddel, benne csak nyári ruhákkal és könyvekkel, a hidegebb időre nem volt már kabátja. Ősszel hihetetlen véletlen és szerencse köszöntött rá! Egészen mesés körülmények között jutott pénzhez! Franciaországban volt egy ki-mit-tud játék, ahol egy ismeretlen melódiát kellett felismerni, jó válasz esetén magasabb összegű pénz nyereményre szert tenni. A játék minden nap másik városban zajlott. Pont egy olyan mű volt a feladvány, amelyet Lencsés Lajos ismert, sőt játszott is: Malcolm Arnold Three shanties fúvósötöse. A rádió bemondta, hol folytatódik a játék a következő napon. Nogent városka lemezkereskedőjének felírták a címet, mert csak helyi lakos versenyezhetett. Már halmozódott a nyeremény, mert senki sem ismerte fel a darabot. A pénzt megosztotta a játékosal, de ő is vehetett télikabátot is és egy új Buffet oboát. Ezzel a hangszerrel ment a genfi nemzetközi versenyre, amelyet megnyert.

Párizs után a Philharmonia Hungarica nevű zenekar tagja lett Lencsés Lajos, mégpedig az első oboista. Ez a zenekar disszidensekből alakult, Németországban egy westfáliai iparvárosban, Marlban működött. A magyarok mellett görögök, törökök, hollandok, németek, jugoszlávok is játszottak benne. Doráti Antallal vették lemezre Haydn összes szimfóniáját, amelyekben ő is közreműködhetett. Emellett is nagy zenekari repertoárt tanult meg. De ki akarta magát próbálni egy nemzetközi versenyen! 1968-ban jelentkezett a genfi versenyre. A döntőben R. Strauss Oboaversenyét adta elő az Orchestre de la Suisse Romande kíséretével. Első díjat nem adtak ki, Lencsés Lajos kapta a második díjat. Koncert lehetőségeket nyert, többek között a berlini Rádiózenekarral. A versenygyőzelem után évi 12 szólókoncertet játszhatott, viszont a Philharmonia Hungarica rövid idő múlva megszűnt.

Lencsés Lajos ezutáni terve az volt, hogy jelentkezik a Stuttgarti Rádiózenekar szóló oboa próbajátékára. A saját költségén utazott Stuttgartba. Mint „hontalannak” megengedték, hogy játszhasson és ő bizonyult a legjobbnak,

felvették. Abban az időben a román Sergiu Celibidache volt a zenekar karmestere. A szigorú mester elismerését is kívívta Lencsés Lajos. Hogy mi volt a dirigens hitvallása? „Egy művet nem interpretálni kell, hanem megszólítani.” (42.o.) Azokat a műveket vezényelte, amelyekhez szeretettel tudott közeledni. A betanuláshoz hosszas próbákat igényelt. Lencsés legnagyobb élménye ezzel a karmesterrel Bruckner VIII. szimfóniájának előadása volt.

A következőkben Sir Neville Marriner került a stuttgarti Rádiózenekar élére, az angol The Academy of St. Martin-in-the-Fields alapítója és vezetője. Más szellemiséget hozott, fényes, virtuóz hangzást, spontánabb előadásmódot, a repertoárban Mozart, Haydn, Schubert, Schumann, Elgar, Britten kerültek előtérbe. Nemzetközi turnékon vettek részt (New York, Tokió). Marriner is kiemelt feladatokat bízott Lencsésre, sok oboaverseny felvételét készíthette el. Itt olvasható Lencsés Lajos ars poetica-ja: „... egy muzsikusnak a legjobb ösztönzés, ha bíznak benne. Egyébként meggyőződésem, hogy egy komplex zenész játsszon zenekarban, ismerje a csodálatos repertoárt, legyen kamarazenesz is és legyen szólista is. Azon kívül olvasson és írjon, ismerje a festészetet, a filozófiát, az isteneket, embereket.” (44.o.)

Az oboaművész életében sokszor történt kedvező véletlen. Valahogy a Sors azt akarta, hogy hozzájusson valamilyen lehetőséghez, amely döntő pályája szempontjából. Ez történt a Stuttgarter Kamarazenekarral kapcsolatban is. Amikor Händel-sorozat felvételt készített az említett együttes, Lencsés Lajos volt a „tartalék oboista”. És úgy alakult, hogy szerepet kapott, később ő vehetett részt a felvételeken. Karl Münchinger, a karmesterük szintén felfedezte tehetségét: „Ezután mindig maga fog velem játszani, de mindent játszania kell a zenekarban mint szólista is.” – jelentette ki. (45.o.) Karl Münchinger Rampal, Rosztropovics, Chagall barátja volt. „Amikor vele muzsikáltam, az volt az érzésem, hogy egy szobrász vezényel, aki hatalmas kezeivel most formálja agyagból Bachot, Mozartot, Brittent és addig nem nyugszik, amíg a képlékeny zene meg nem kapja igazi csodálatos formáját.” (45.o.) „A nagy ajándékok közé tartozik az a koncert, amelyen Mozart oboaversenyét, Münchingerrel Colmarban, Grünwald Isenheimi Oltára előtt játszhattam” – emlékezik vissza az oboaművész. (45. o.)

Stuttgartban első vendégkarmester volt Georges Prêtre, aki jó barátságban volt Francis Poulenc francia zeneszerzővel, akinek legtöbb művét ő mutatta be. Poulenc-et a következőképpen jellemezték barátai: „Két lélek lakozik benne, az egyik egy csibész utcagyerek lelke, a másik egy szerzetes lelke.” (47. o.) Ilyen volt Prêtre egyénisége is Lencsés szerint.

Roger Norrington karmesterrel kapcsolatban kiemeli, hogy a zenekartól vibrato nélküli hangzást kért. A stuttgarti és a baden-badeni rádiózenekart takarékoskodási indokkal összevonták. Az új karmester a görög Theodor Currentzis lett.

Lencsés Lajos fontosnak tartotta, hogy a könyv kb. 1/3 részét kitevő zenetörténet fejezetet is írjon egészen egyéni szemszögből, persze felhasználva a pontos tényeket. Néhány részt szeretnék kiemelni a zenetörténeti utazásból. Sokszor fogok szó szerint idézni, hogy visszaadjam a könyv szerzőjének találó gondolatait. „Az őskori ember lelkéből elemi erővel feltörő érzések, mint a fájdalmas üvöltés, jajgatás, boldog kurjongatás lehettek az ének első sejtjei, amelyek a primitív kultúrákban a varázslók, kuruzslók szertartásaiban még a mai napig is megtalálhatók. Vagy talán az első énekhang abból a vágyból fakadt, hogy az ember valami megmagyarázhatatlant akart kifejezni, amelyhez a szavak már nem voltak elegendők.” (52.o.) „Az éneklő ember felfedezte hangjának, énekének szépségét és kifejezőképességét, és segítségül hívott a természetből mindent, amiből hangot lehetett varázsolni. Megjelentek az első hangszerek.” (53.o.) „Tovább élt a meggyőződés, hogy az egész hangzó világ, tehát a hangszerek is, az istenek ajándéka.” (53.o.)

Lencsés Lajosnak alkalma volt Kínában ottani muzsikusokat hallani a Sanghaj-i Nemzetközi Fesztiválon, a fellépő fiatal hölgy a több ezeréves 2 húros hegedűn, az erhunon játszott. Vagy látott különleges hindu táncot. Másik élménye, amikor Libanonban, Baalbekben tartózkodott egy római kori templom oszlopainál. Az ottani szállodában módja volt ősi lantmuzsikát megismerni az oud nevű hangszeren. Így ír a görög kultúráról: „...az emberi hang, az ének állt a zene középpontjában. Énekesek, az úgynevezett rhapszodoszok járták be a birodalmat.” (60.o.) Példának hozza Homérosz eposzát, az Odüsszeiát. A különböző hangnemek más-más karaktert hordoztak. A zenei nevelésükben is jelentős szerepet kapott a zene. „A görögök zenei öröksége – mint a Róma és Bizánc közvetítésével tőlük kapott dallamvilág – káprázatos, amely a serdülő kereszténység a mai napig is örökifjú énekének, a gregoriánnak a forrása lett.” (61.o.)

„De a legcsodálatosabb kompozíció is addig holt hangjegyekből álló kottakép marad, míg egy muzsikusz életet nem lehel bele.” (63.o.) Milyen igaz!

Lencsés Lajos végig vezet minket a híres zeneszerzők életútján, bemutatja nekünk Vivaldit, J.S. Bachot, Händelt, Telemant, C. Ph. E. Bachot, Haydnt, Mozartot, Beethovent, Schubertet, Schumannt, Brahmsot. Megemlíti Chopint, Smetanát, Dvořákot, Csajkovszkijt, Grieget, Erkelt. Csak néhány mozzanatot emelnék ki, mit tart lényegesnek egy-egy zeneszerzővel kapcsolatban. J.S.

Bachból csak úgy áradt a zene. Händel műveiből sugárzik az életerő, a fényesség. Haydn darabjaiban meglepő, humoros ötletek vannak. Mozart minden műfajban zseniálisan alkotott. „Beethoven csak egy király előtt hajtott meg a fejét, a zene előtt.” (80.o.) Schubertet talán az egész zeneirodalom egyik legmeghittebb zeneköltőjének érzi. „Brahms zenéje olyan, mint egy gyógyvizet ontó forrás”. (85.o.) Figyelemre méltó, ahogy Lisztről ír: „Európa művészeti porondján megjelent a romantikus megújulás egyik legnagyobb prófétája, Liszt Ferenc. Egy káprázatos jelenség volt a zene egén: egyedülálló zongorista, zeneszerző, később pap, nagylelkű támogató, szervező, író. A magyar zenei élet Messiása, a Zeneakadémia megálmodója.” (87-88.o.) A zenetörténeti áttekintésben szerepel még Wagner, Mahler, R. Strauss.

Megállapítja, hogy Erdélyben milyen nagyságok születtek: Bartók, Ligeti György, Kurtág György, Eötvös Péter. Az alkotók kiteljesedését segíthette a gyönyörű természeti adottság, az ottani népművészet.

Bartók és Kodály életművéért igazán hálás lehet a magyar nemzet. Az ő szellemükben kell tovább haladni, állapítja meg.

A II. világháború utáni modern zenét is megpróbálja taglalni Lencsés Lajos. A következő stílus irányokat fogalmazza meg:

Az új próféták a modern hangzásukkal nehezen tudták kivívni a közönség, sőt még a muzsikusok elfogadó hozzáállását is. Pl. Stockhausen, Boulez, Penderecki.

Mások hagyományosabb hangzással fejezték az újfajta mondanivalójukat. Pl. Sosztakovics, Prokofjev, Britten, Poulenc.

Idézem a következő választékos leírást: „Mások, Arvo Pärt, Peteris Vasks, idehaza Balassa Sándor vagy Dukay Barnabás a képviselői annak az áramlatnak, amely egy Thomas Mann kifejezéssel élve a külső létezés kolostori csendjében érzi otthon magát és nem korunk őrzőngő forgatagában. Itt minden egyszerű, tiszta, áttetsző, harmonikus.” (98.o.)

Persze ez csak egy csepp a tengerben, a mai zene taglalása során még rengeteg szerzőt lehetne megemlíteni. De ahhoz egy újabb könyvre lenne szükség.

A hosszú zenetörténeti fejtegetés után, amely igazán nagyon színes, élményszerű volt, 4 apró történettel folytatja az oboaművész.

Nagyon bájos a „Poulenc és a gyík” c. szösszenet. Együtt hallgatták Poulenc Orgonaversenyét a gyíkkal.

A könyv hátralevő részében Lencsés Lajos olyan zenészekkel foglalkozik, akik másik országban keresték boldogulásukat, valamint elénk tárja, milyen értékeket ismert meg a francia és a magyar zeneszerzők tollából származó oboa irodalomból. Nem csoda, ha ezekkel a témákkal foglalkozik, hiszen ezek személyesen is érintik. Először a természetből, a növény- és állatvilágból hoz példákat a vándorlásokra.

„Az emigráció tragédiája minden esetben veszteséggel, jobban mondva veszteségekkel kezdődik, mert az emigráns mindent elveszít, a hazáját, kultúráját, családját, identitását, nyelvét is.” (106. o.) Mint egy ebből a sokaságból, aki elhagyta hazáját, lankadatlanul felteszem magamnak a kérdést, hiba volt-e, volt-e legitimációm erre a fatális lépésre?” (106. o.) „Szent meggyőződése, hogy csakis az integráció útján találhatunk új otthonra (ha nem is hazára), ha az új ország nyelvét tökéletesen elsajátítjuk, ha őszintén érdeklődünk az ország kultúrája és hagyományai iránt, és mindezt a legnagyobb tisztelettel tesszük, mert csak úgy várhatunk el magunkkal szemben is tiszteletet és szolidaritást.” (106-107. o.) Joseph Haydn, Georg Druschetzky, Lickl János György, Hans Koessler magyarországi beilleszkedését követi nyomon Lencsés Lajos.

Már fiatal korában is élénken érdeklődött a francia szerzők oboa művei iránt. Ennek a lelkesedésének egy külön fejezetet is szentel: A XX. század francia oboa zenéje. Megemlíti olyan ismert komponistát, mint Darius Milhaud, de olvashatunk kevésbé ismert szerzőkről, mint Marie-Felicie Grandval, Charles Koechlin, Marie-Joseph Erb.

Milhaud Oboaversenyét a kölni rádióban adhatta elő. A francia zeneszerző feleségével interjút is készíthetett.

Marie-Felicie Grandval (1828–1907) egy női zeneszerző, aki sok oboaművet írt. Zongoratanára Chopin volt, zeneszerzés tanára Camille Saint-Saëns. Jó barátságban volt Bizet-vel, Gounod-val. Grandval Oboaversenyének nem volt meg a zenekari anyaga, ezért Lencsés Lajos elhatározta, hogy elkészíti a hangszerelését. Kottakiadás is született belőle és felvétel is a stuttgarti rádióban. Sőt bekerült a bécsi Zeneakadémia kötelező versenyművei közé. Nézzünk egy következő szerzőt, Charles Koechlint. Legendás zeneszerző tanár hírében állt, az ő növendéke volt többek között Poulenc, Milhaud, Durey, Tailleferre, Honegger. Lencsés annyira elmélyedt Koechlin életművében, hogy CD-re vett az összes alkotását. Az említett szerző sok kiváló fűvősművet írt. Marie-Joseph Erb Strasbourg konzervatóriumában volt orgona – és zeneszerzés tanár. Tőle angolkürt-orgona szonátákat talált. Kotta és CD is kiadásra került Erb alkotásaiból. Aztán tanulmányozta Jean Françaix életművét is. Mivel a szerzőt

halála megakadályozta abban, hogy egy zenekari szvitet állítson össze „La Princesse de Clèves” c. művéből, később szívesen megtette ezt Lencsés Lajos.

Az utolsó fejezetben esik szó a magyar oboaművekről. Nagyon fontosnak tartja, hogy megismerje és megtanulja ezeket az alkotásokat. Felsorolnám, mely szerzőket és darabjaikat említi meg, melyeket megszólaltatott, lemezzre vett. Hidas Frigyes, Takács Jenő, Wittinger Róbert, Arma Pál, Kurtág György, Rózsa Miklós, Farkas Ferenc, Patachich Iván, Sály Bánk, Szendi Ágnes, Soproni József, Balassa Sándor, Kodály Zoltán.

Az Utószóban Lencsés Lajos hálás, hogy ilyen gazdag életpályát futhatott be. A könyvet fákról készített fotói teszik még teljesebbé. Ezzel mindig valamilyen érzelmi töltetet ad egy-egy fejezetnek. A versrészletek, idézetek is azt mutatják: a művészetben minden mindennel összefügg.

A Függelék a megjelent CD –borítóinak képei és a rajta található művek, előadók felsorolása alkotja. Óriási teljesítmény! 84 lemezt számoltam össze. Mindezt ezzel a nagyszerű tehetséggel és szorgalommal megáldott művész hozhatta létre! Ha új kiadása lesz a könyvének, biztos lehetőség lesz az alapos korrektúrára, hogy a sajtóhibák ne kerüljenek bele az írásba.

Mennyi véletlen találkozás, mesébe illő történetek, felfedezések, barátságok! Ezeket a történéseket igazán érdemes volt megosztani Lencsés Lajosnak az olvasóval! Öröm, hogy megszülethetett ez a könyv. Reméljük, sok zenekedvelőhöz eljut! Aki a kezébe veszi Lencsés írását, arra is átragad ez a nyitottság és lelkesedés. Bízunk benne, hogy sok fiatal muzsikuskörében talál követőre ez a szép, tartalmas életút!

2023. január 18-án, éppen a 80. születésnapján a Dorogiak Dorogért Alapítvány kitüntetését vehette át Lencsés Lajos Szabó-Berghauer Zoltántól. A Budapest Music Center hangverseny termében akkor rendezték a „Happy birthday, Mr. Lencsés” c. tisztelő koncertet a Budapesti Vonósok, melyen Lencsés Lajos is közreműködött és beszélgetésekre is sor került.

Nagyra értékelem Lencsés Lajos bátorságát, szorgalmát, zene iránti rajongását. A kezdeményező készsége meghozta a szerencsét és az érvényesülést is az életútján. Legyen lehetősége, jó egészsége, hogy még sok művet felfedezhessen és gyönyörködhessen a természet és egyáltalán az élet szépségeiben!

További sok energiát kívánunk Művész Úrnak! Nagyon szimpatikus a szerénysége, amikor úgy nyilatkozik, hogy egy egyszerű dorogi polgárnak tartja magát!

Szendi Ágnes

Illusztrációk Lencsés Lajos Gondolkodó nádszál – Egy muzsikus emlékezései c. könyvéből

„Egy muzsikus, aki nyitott füllel, szemmel és szívvel kíváncsian megy élete útján, gazdagnak vallhatja magát. A zene, a művészet, az irodalom, a találkozások, az utazások megannyi építőkövei gazdagságának, amit továbbadhat. Írjon tehát minden muzsikus erről egy könyvet? Talán! Én ezt megteszem, mert boldogan, hálásan gondolok életutamra, amely engem egy szerény környezetből kiragadva messze a világ csodáihoz vezetett el.” (L.L.)

Lencsés Lajos és Avec Theodor Currentzis (2019) (158.o.)

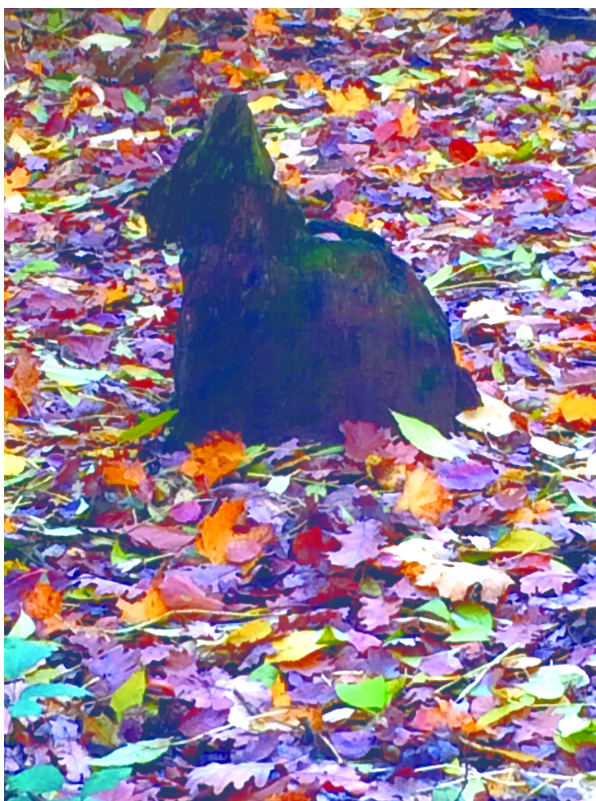
Próféta (Lencsés Lajos felvétele)
(111.o., A XX. század francia oboa zenéje fejezetnél)

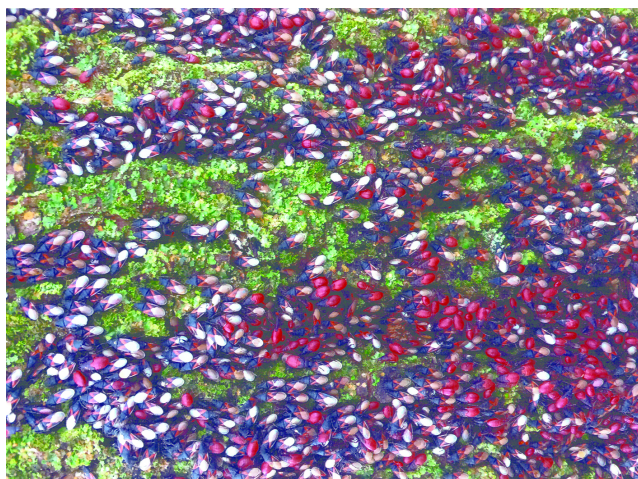
Töviskorona (Lencsés Lajos felvétele)
(69.o., Az én miniatűr zenetörténetem fejezetnél)

Kékszakállú (Lencsés Lajos felvétele)
(51.o., Az én miniatűr zenetörténetem fejezetnél)

Fakutya (Lencsés Lajos felvétele)
(125. o., Intermezzók II. fejezetnél)

Mikrokozmosz (Lencsés Lajos felvétele)
(95. o, Az én miniatűr zenetörténetem fejezetnél)

Függelék:

80 ÉVES LETT – Parlando 2023/1.

(A Lencsés Lajosról szóló laudáció a 2. oldalon kezdődik!)